

## [Boligministeren.]

indgående drøftet i forbindelse med lovens behandling. Man fandt det vanskeligt at finde frem til faste kriterier, for så vidt angik indretning, vedligeholdelsestilstand, sanitære forhold og tilsvarende, således at der herved kunne ske en helt klar afgrænsning i forhold til andre ejendomme. Resultatet blev den bestemmelse, som fremgår af lovens § 10, hvor årstallet 1890 er fastsat som et afgørende og også let konstaterbart kriterium.

Afgrænsningsvanskelighederne har ikke ændret sig siden lovens vedtagelse, og det er vel nok et spørgsmål, om man i givet fald skal lade det være eneafgørende, om lejlighederne er forsynet med selvstændigt toilet. Set ud fra lejerens synspunkt kan det også forekomme ejendommeligt, at en lejlighed, der ikke findes egnet til at blive solgt og beboet af den ejer, hvortil den er solgt, nok kan findes at opfylde kravene til at blive udlejet. I al almindelighed tillader den danske lovgivning borgerne frit at sælge og købe, og jeg tror, det kan medføre mange utilsigtede følger, hvis man griber ind i dette princip.

Imidlertid kan man sige, at der gør sig særlige forhold gældende for omsætningen af lejligheder, navnlig i hovedstadsområdet, fordi der jo her beklageligvis fortsat er en betydelig mangel på boliger. Navnlig må køberne være påpasselige og søge at sikre sig mod for ringe kvalitet i forhold til den forlangte pris. Jeg har derfor også tidligere her i folketinget opfordret køberne af ejerlejligheder til at betjene sig af sagkyndig assistance. Jeg har også tidligere udtalt, at boligministeriet vil holde omsætningen af ejerlejligheder under observation, og at ministeriet i det omfang, de påkrævede oplysninger er tilgængelige, vil lade foretage en undersøgelse af, hvordan ejerlejlighedsloven virker i praksis. Foreløbig er det dog kun et stærkt begrænset erfaringsmateriale, der står til rådighed, fordi det indtil nu er et meget beskedent antal ejendomme, som er udstykket til ejerlejligheder. Jeg mener ikke, at enkelte eksempler, der måske kan betegnes som mindre heldige, bør give anledning til en generel ændring af lovgivningen.

Selv om jeg altså ikke kan give tilsagn om en ændring af loven på den af hr.

Børge Schmidt foreslåede måde, hvilket som nævnt også ville forudsætte, at samtlige forligspartier var indforstået dermed, kan jeg love hr. Børge Schmidt, at lovens virkninger, når det fornødne erfaringsmateriale er indhentet, vil blive gjort til genstand for indgående overvejelser i folketingets boligudvalg, såfremt boligudvalget måtte udtale ønske herom.

**Børge Schmidt:** Desværre var ministeren ikke så positiv i sit svar til mig, som jeg havde ønsket. Der var nok lidt sympati, men ikke den vilje til handling, som jeg synes mit eksempel på en urimelig udnyttelse af loven opfordrede til.

Det er selvfølgelig rigtigt, at ejerlejlighedsloven er et resultat af det boligforlig, der blev indgået, og at man også dengang havde vanskeligt ved at lave ganske bestemte kriterier for de begrænsninger, der måtte være for salg af ejerlejligheder. Men når man fremdrager et eksempel, hvorefter man nu forsøger at udstykke ejendomme, hvor der er 4 lejligheder til ét toilet, skulle dette være så klar en anskuelsesundervisning for os, at vi på den baggrund forsøgte at lave loven om og give den den tilføjelse, der var nødvendig for, at sådanne salg ikke kunne finde sted.

Jeg har forsøgt med mit spørgsmål at sondere stemningen for en sådan tilføjelse til loven; men jeg må altså efter ministerens svar konstatere, at der ikke i folketinget — idet jeg går ud fra, at ministeren dækker regeringspartiernes syn på denne sag — i øjeblikket er mulighed for at ændre loven ved den tilføjelse, som jeg synes er så nødvendig.

**Boligministeren (Hastrup):** Det kan ikke være ubekendt for køberne af sådanne lejligheder, hvordan disses tilstand eller kvalitet er; det er forhold, de kan gøre sig bekendt med. Jeg vil gerne svare hr. Børge Schmidt på den måde, at jeg ikke mener, tiden til handling er inde nu. Dermed udelukker jeg ikke muligheden for, at vi kan se på loven, når vi har et større erfaringsmateriale. Men i al almindelighed må det dog vist være rigtigt at sige til køberne, at de må sikre sig — der kan jo være mange andre parallelle forhold her i samfundet, hvor køberne på tilsvarende måde må se